

Wanda's dochter werd vermoord door haar ex-vriend

'We moeten dóór. Positief blijven.'

Hoe onmogelijk dat ook lijkt'

2 december zal voor Wanda Beemsterboer en haar familie altijd een zwarte dag zijn. Op deze dag, nu een jaar geleden, werd haar twintigjarige dochter om het leven gebracht. "Ik heb zó hard gehuild en geschreeuwd toen ik haar zag liggen, dat familieleden vingers in hun oren staken."

"Op die fatale zaterdag moest Nadine 's ochtends werken. Ze had een bijbaantje als telefoniste. Om half acht kreeg ze de eerste sms van haar ex-vriend. Hij wilde haar zien. 'Ik heb een definitief afscheidscadeau voor je, daarna laat ik je met rust.' Ze wimpelde hem af, maar hij hield vol. De hele ochtend stuurde hij berichtjes. Toen hij dreigde een feestje te komen verstoren waar ze die avond naartoe zou gaan, ging ze overstag. Ze beloofde na haar werk even naar Amsterdam te komen. Precies rond die tijd kreeg ik een onverklaarbaar gevoel in mijn maag en heb ik gebeld. Ze nam gehaast op, zei: 'Ik bel je zo terug.' Ze zal wel in de auto zitten, raadde ik. Een kwartier later is ze vermoord. Volgens het politieonderzoek hebben Gerold en Nadine een tijdje op de bank zitten praten. Toen ze wilde opstappen, begon hij weer over het cadeau. Hij haalde een grote kartonnen doos tevoorschijn. Daar zat een groot slagmes in. 'Nee!' schijnt ze geroepen te hebben. Als een beest heeft hij 36 keer op haar ingestoken. Tussentijds heeft hij een

laken gepakt, dat over haar heen gelegd en is verder gegaan met steken. Vervolgens heeft hij haar bankpas uit haar tas gepakt, is de straat opgegaan, heeft haar bankrekening geplunderd en is naar een coffeeshop gegaan om een joint te kopen. Een paar uur later heeft hij zichzelf bij de politie aangegeven. Later bleek dat hij op meer plaatsen in huis slagmessen verborgen hield.

Tranen

Toen Nadine ons voorstelde aan Gerold, dacht ik: nee. Maar ik geloof niet in verbieden, dat past niet bij onze manier van opvoeden. Ik dacht: we praten met Nadine, we hebben zo'n goede band met elkaar, ze draait wel bij, ze is verstandig. Dat het zo gruwelijk afliep, is niet te bevatten. Nadine was een vrolijk meisje met een zacht karakter. Als een vriendin in nood zat, sprong ze meteen op haar fiets. Ze was dol op dieren en als kind al overtuigd vegetariër. Ik weet nog goed hoe ze als klein meisje met haar grote, blauwe ogen gevuld met tranen aan

tafel zat als er een stukje vlees op haar bord lag. Ze kon ook goed leren. Toen ze Gerold leerde kennen, begon ze net aan haar studie Communicatie aan de hogeschool. Daarnaast werkte ze als model en danste ze op hoog niveau. Streetdance was haar grote passie. Ze deed mee aan kampioenschappen en droomde ervan beroemd te worden. 'Ik wil later graag iets doen tegen dierenleed, en dat is nu eenmaal makkelijker als je bekend bent', zei ze altijd.

Rozen en gedichtjes

Nadine had Gerold ontmoet in de dansschool. Ik had moeite met de relatie, vooral vanwege het leeftijdsverschil. Nadine was 17, hij 32. Het leek me dat ze weinig raakvlakken hadden. En er was nog iets, iets wat ik niet goed kon verklaren.

De jongen gedroeg zich uiterst vriendelijk, beleefd en voorkomend. Hij kwam veel bij ons over de vloer, bleef eten, televisie kijken, speelde een potje schaak met Jacques, mijn man. Toch knaagde er iets, en dat onderbuikgevoel hield aan. Het voelde alsof hij iets te verbergen had. Ik besprak mijn twijfels openlijk met Nadine, zo waren we in ons gezin. Ze hoorde het aan, maar ze was verliefd en wuifde mijn bezwaren weg. In het tweede jaar van hun verkering merkte ik dat ze vaak ruzie hadden. Hij was zeer explosief. Het kleinste meningsverschil kon aanleiding zijn voor een scheldpartij. Bovendien was hij jaloers en bezitterig. Het contact tussen Nadine en haar dansleraar leidde tot wantrouwen en verwijten. Maar net zo plotseling als een ruzie begon, draaide hij bij. Een minuut nadat hij de vreselijkste dingen had gezegd, belde hij terug: 'Schatje, ik houd van je.' Ik vond het bizar. Nadine vergoelijkte het meestal. Volgens haar had hij een moeilijke jeugd gehad en had hij in zijn diensttijd in Cambodja een oorlogstrauma opgelopen. Ze wilde hem helpen. Ik probeerde uit te leggen dat ze dat in haar eentje niet kon, dat je voor zulke grote problemen professionele hulp nodig hebt. Een paar keer maakte ze het uit, maar dan

overlaadde hij haar met rozen en gedichtjes en raakte het toch weer aan. 'Ik geef niet zomaar op, ik wil knokken voor mijn relatie', zei ze. Dan wees ze op het huwelijk van mijzelf en dat van haar grootouders, dat ook niet altijd over rozen ging.

Knallende ruzie

Toen ze vertelde dat ze ging samenwonen, be kroop me een heel angstig gevoel. Gelukkig kwam ze nog steeds vaak thuis eten, bleef ze vaak slapen en was ze nog steeds heel open over haar relatie, althans zo leek het. Maar mijn angstige gevoel ging niet weg. 'Ik kan niet zonder je, ik wil niet dat je iets overkomt', zei ik soms, al was daar geen concrete aanleiding voor. Toen ze op een dag bekende dat hij haar weleens een mep had verkocht, schrok ik. Ik praatte op haar in, haar vader Jacques en haar zusje ook. Nadine gaf toe dat dit eigenlijk niet kon, dat ze haar grenzen had verlegd, maar volgens haar was hij op de goede weg. Hij had beloofd het nooit meer te doen. Hij had haar nodig.

De laatste keer dat ze het uitmaakte, het was misschien wel de zesde keer, voelde ik dat het definitief was. Gerold schopte scènes en dreigde zichzelf iets aan te doen, maar ze hield voet bij stuk en ik was opgelucht. Ze woonde weer thuis, ging weer uit met vriendinnen, ze bloeide op. Maar ze hadden het contact nog niet helemaal verbroken. Ze belden en sms'ten en zagen elkaar nog af en toe. 'Hij heeft veel verdriet om me. Ik wil hem helpen een nieuw

leven op te bouwen', zei ze. Ik vond haar intenties mooi, maar het ging te ver. Op een keer belde hij 's avonds laat dat hij zijn huis-sleutels kwijt was. Of Nadine die met haar autootje ergens kon ophalen en bij hem langs wilde brengen. 'Dat is goed', hoorde ik haar zeggen. Ik vond het idioot. Zo laat nog? Wat dacht hij wel? Probeerde hij haar ergens heen te lokken? Ik verbood haar het huis te verlaten, Jacques is voor de deur gaan staan om haar tegen te houden. Het werd die avond een knallende ruzie, de enige ruzie die ik ooit met Nadine heb gehad. Gelukkig merkte ik daarna dat ze het contact steeds

verder afbouwde. Hij was intussen naar Amsterdam verhuisd en Nadine pakte haar leventje van studeren en dansen weer op.

Wanhoop

Tot die ene zaterdag, dus. Ik zat thuis op haar te wachten. Ze belde maar niet terug. Ik voelde dat er iets mis was en dacht onwillekeurig aan haar ex-vriend. Een vriendin van Nadine kwam toevallig langs. Zij kende wel iemand die bij hem in de buurt woonde. Ik stelde voor dat deze persoon poolshoogte zou nemen. Even later belde de jongen terug: de straat rond Gerolds huis was afgezet en de auto van Nadine stond voor de deur. Mijn hart stond stil. Jacques belde de politie. Die konden op dat moment alleen vertellen dat er op dat adres een jonge vrouw was vermoord. Ik hield mezelf wanhopig voor dat dit geen bewijs was, dat het Nadine niet hoefde te zijn. Wel voelde ik een oerdrang om mijn andere dochter naar huis te halen. Toen Jacqueline thuis arriveerde stond de eerste politieauto al in de straat.

Een perfecte uitvaart

Van die eerste dagen herinner ik me weinig, behalve dat het huis continu vol mensen zat. Op zondagavond mocht ik Nadine zien. Toen ik haar zag, zakte ik op de grond in elkaar. Haar gezichtje was ongeschonden en de steekwonden op haar lichaam waren netjes gehecht. Ik heb toen zo hard gehuild en geschreeuwd dat familieleden vingers in hun oren staken. De huilbuien van mijn man kwamen later, hij wilde op dat moment maar één ding: een perfecte uitvaart voor zijn dochter. Ze is thuis opgebaard, op een prachtige houten baar, getimmerd door vrienden. De gang, de trap naar boven en haar kamertje waren één grote bloemenzee. Op de dag van de uitvaart liepen twaalfhonderd mensen mee in een stille tocht naar de kerk. De stoep voor de kerk was bezaaid met bloemblaadjes. Bij de dienst waren zeker zevenhonderd mensen. Er is gedanst, er is gezongen, allerlei mensen hebben prachtige woorden gesproken. Ik zelf ook. Hoeveel ik van haar houd, hoe het voelde. Toen we weer thuis waren, zag ik alle bloemstukken en boeketten. Ik heb ze een voor een rond het huis gezet. Daar ben ik uren mee bezig geweest, intussen >

‘Na de uitvaart voelde ik een kracht in mezelf die ik nooit eerder had gevoeld’

zacht tegen Nadine pratend over de afgelopen week. Ik ervoer een kracht zoals ik nooit eerder in mezelf had gevoeld. Daarna ging ik op de bank zitten. Ik kreeg hoge koorts, was opeens doodziek. Ik stortte in.

Strafblad

Nadine was weg, voorgoed. Ik was verdoofd. Door het politieonderzoek kwamen nieuwe feiten aan het licht. De dader bleek al een strafblad te hebben. Hij had twee keer een tankstation beroofd en was veroordeeld wegens poging tot doodslag. Hij had een vorige vriendin met een handbijl in de rug geslagen. Nadine moet ervan geweten hebben, al kende ze niet alle details. Ik dacht aan al mijn voorgevoelens, mijn onrust. Had ik dit kunnen voorkomen? Hadden we moeten ingrijpen? Ik wist van de ruzies, dat er was geslagen, maar dit? Nadine had altijd uitgestraald dat ze de situatie onder controle had. We hadden vertrouwen in haar gehad. Het was niet te bevatten.

Tijdens de rechtszaak kwamen alle details weer voorbij. Dat het bloed tot aan het plafond zat, was heel kil om te horen. Ook de confrontatie met de dader was heel hard. Jacques, Jacqueline en ik mochten alle drie gebruikmaken van het spreekrecht. Achteraf gezien is dat heel belangrijk geweest. Wij moeten immers verder met ons leven. ‘Ik zal nooit de opa worden van Nadines kinderen’, heeft Jacques gezegd, terwijl hij de dader strak aankeek. Die zat te huilen als een kind. Dat vond ik erg, het maakte me woest: dit was de omgekeerde wereld! Volgens psychiaters lijdt Gerold aan een persoonlijkheidsstoornis en is hij een narcist. De kans op recidive is heel groot. De rechter heeft de eis van twaalf jaar gevangenisstraf met tbs en dwangverpleging toegekend. Zelf had ik het liefst levenslang gezien. Wij komen hier nooit overheen. In ons leven zal altijd

een gapend gat blijven. Maar Jacques, Jacqueline en ik hebben elkaar beloofd dat we ons erdoorheen vechten, samen, hoe zwaar het ook zal zijn. Er zullen niet nog meer slachtoffers vallen.

Zinloos geweld

Er zijn twee manieren om met een verlies als dit om te gaan. Of je stort in en laat het leven verder aan je voorbijgaan, of je probeert zin te geven aan wat zinloos is. Vrienden wilden vlak na haar dood een ‘levend monument’ voor Nadine oprichten, in de vorm van een song. Ze hebben een nummer geschreven en een videoclip gemaakt met beelden van Nadine op de dansvloer. Ook Jacqueline heeft daar een groot aandeel in gehad. Ik vond dat een hartverwarmend initiatief. Mijn vertrouwen in de mensheid was in één klap weggevaagd, maar tegelijkertijd voelde ik zoveel liefde stromen. De clip is op televisie uitgezonden, er zijn dvd’s verkocht. We besloten dat de opbrengst naar een goed doel moest gaan en kozen voor organisaties tegen geweld en voor dierenwelzijn, zoals Nadine zou hebben gewild. Zo is de Nadine

Foundation geboren. Later zijn er andere initiatieven bij gekomen, zoals streetdancewedstrijden en binnenkort het muziekevenement ‘Rocken tegen knokken’.

Ik ben nu dagelijks met de Nadine Foundation bezig. Steeds meer mensen en organisaties haken aan.

Dat ook anderen zijn geraakt door de gebeurtenissen, en zich inzetten om zinloos geweld te voorkomen, geeft me kracht en hoop.

Dankbaar

Ik weet: ik moet mezelf niet voorbij rennen en mijn verdriet niet wegstoppen. Soms ga ik boven op haar kamertje zitten. Ik ben spiritueel ingesteld en voel vaak dat ze in mijn buurt is. Zoals de keer dat ik de beelden van de stil-

le tocht op televisie zag en op dat moment de cd-speler vanzelf Nadines favoriete muziek begon te spelen. Twee keer verscheen een oud sms’je van haar op de display van mijn mobiele telefoon, net op het moment dat ik haar nodig had. Dat kan geen toeval zijn.

Het enorme gemis is nog altijd overheersend, iedere minuut van de dag. Dat ik degene kwijt ben in wie ik mezelf terugzag. Mijn meiden zijn mijn alles, mijn maatjes. Zonder Nadine leven is haast onmogelijk. Het is vreselijk dat ze op zo’n gewelddadige wijze om het leven is gekomen. Juist omdat ze zelf zo’n zacht karakter had. Het besef dat een ander besluit het leven van je kind te nemen, is moeilijk te verwerken. Het verdriet van Jacques en Jacqueline vind ik hartverscheurend. De zusjes waren twee handen op één buik. Ze hadden plannen, fantaseerden over tegelijk zwanger zijn, de tante van elkaars kinderen te worden. Er is niemand waarmee je toekomst én verleden zo sterk deelt als met je zus. Ook over mijn ouders ben ik bezorgd, dat ze dit op tachtigjarige leeftijd moeten meemaken.

De vraag of we dit hadden kunnen voorkomen, heeft ons allemaal heel lang beheerst. We hebben er veel over gepraat, ook met deskundigen. Ik ben er nu inmiddels wel van overtuigd dat als het die dag niet was gebeurd, het een andere dag was gebeurd. Gerold was vastbesloten dat Nadine dood moest. Toen zij haar eigen leven weer oppakte, is er iets in hem geknapt. ‘Code rood’ noemde hij dat. Zijn handelen was door niemand te voorkomen.

We zullen nooit vrede krijgen met Nadines dood, maar we kunnen wel streven naar een zo positief mogelijk leven. Het verlies van je dochter werpt je dicht terug op jezelf, dan kun je alleen nog maar zijn wie je bent. Met de Nadine Foundation probeer ik haar droom uit te laten komen: iets goeds voor de wereld doen. Onlangs kreeg ik een e-mail van een meisje, dat schreef: ‘Nadine, je hebt me de ogen geopend.’ Dat stemt me dankbaar en positief. Ik ga door.” <

tekst: Stephanie Jansen